

Čís. 8871.

I když proti usnesení není opravného prostředku, není vykonatelným, dokud nebylo stranám písemně doručeno.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, R I 159/29.)

Na základě součnní výpovědi z bytu navrhl vymáhající věřitel exekuci vyklizením. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 4 (5) zákona na ochranu nájemců nahrazuje usnesení, nabylo-li právní moci, platnou výpověď. K povolení exekuce vyžaduje se tudíž právoplatné usnesení o výpovědi. Ježto však usnesení rekursního soudu nabývá právní moci teprve doručením písemného vyhotovení stranám (§ 416, 426 c. ř. s.), jest usnesení prvního soudu, povolující výpověď, jež bylo potvrzeno rekursním soudem, právoplatným teprve, bylo-li usnesení rekursního soudu doručeno stranám. Exekuce, o níž tu jde, byla povolena dne 8. listopadu 1928, usnesení rekursního soudu bylo doručeno stranám teprve dne 10. listopadu 1928. Povolení exekuce stalo se tudíž neprávem na základě dosud neprávoplatného usnesení prvního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení rekursního soudu hovoří stavu věci a zákonu a jest správně odůvodněno. Nároku stěžovatelčinu, že exekuci lze povolit dříve, než bylo stranám doručeno usnesení, proti kterému není opravného prostředku, nelze přisvědčiti, neboť nemá opory v zákoně, který naopak stanoví v § 416 první odstavec c. ř. s., že rozsudek stane se proti stranám účinný teprve doručením písemného vyhotovení, což platí podle §§ 426, 427 c. ř. s. i pro usnesení, pokud musí býti písemně doručena. Pro povinnou stranu bylo by křivdou, kdyby byla exekuce proti ní povolena ještě dříve, než se vůbec dověděla o tom, jak bylo rozhodnuto o jejím rekursu, neboť byla by jí takto odňata možnost plniti dobrovolně a uvažovati se exekuce.

Čís. 8872.

Povoláním dědicům (kupitelům jich dědických podílů) nepřisluší právo k rekursu do usnesení pozůstalostního soudu, schvalujícího smlouvu druhých spoludědiců o prodeji jich dědických podílů.

Opatření učiněná povolanými dědici aneb soudem již zařízená proti nim, platí i pro kupitele dědických podílů a působí také proti nim.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, R I 166/29.)

V pozůstalosti po Vilému K-ovi prodali přihlášení dědici připadší jim dědictví, dědici Charlotta K-ová, Jindřich K. a Josefina P-ová smlou-

vou ze dne 16. března 1928 zapsanou do soudního protokolu u okresního soudu v R. Františku Karlu J-ovi, dědic Jan Alexander K. smlouvou ze dne 31. července 1928 zapsanou do soudního protokolu u okresního soudu v K. Vilému P-ovi st., Josefu P-ovi a Vilému P-ovi ml. Do usnesení, jímž pozůstalostní soud schválil k návrhu smluvních stran protokol, obsahující smlouvu ze dne 16. března 1928 sepsanou u okresního soudu v R. podaly stížnost smluvní strany (Jan Alexandner K., Vilém P. st., Josef P. a Vilém P. ml), jež uzavřely smlouvu podle protokolu, sepsaného dne 31. července 1928 u okresního soudu v K., jejíž ujednání vzal pozůstalostní soud prostě na vědomí. R e k u r s n í s o u d stížnosti nevyhověl, odepřev stěžovatelům oprávnění ke stížnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

S názorem rekursního soudu jest souhlasiti. Jest si uvědomiti, čím jsou stěžovatelé v pozůstalostním řízení. Koupí dědického podílu vstoupili kupitelé do pozůstalosti na místo prodatelů jako dosavadních dědiců a stali se tak dědici na místo nich, a to tak, že opatření, učiněná povolanými dědici aneb soudem již zařízená proti nim, platí i pro ně a působí také proti nim (Krainz-Ehrenzweig, Erbrecht str. 567 a 568). Má-li se toto na zřeteli a vychází-li se ze zásady § 9 nesp. říz. o tom, kdo jest ke stížnosti oprávněn, jest zřejmým, že rozřešení otázky o oprávnění stěžovatelů ke stížnosti závisí na tom, zda práva jednoho dědice jsou závislá na právech spoludědice. Tuto otázku jest však zodpověděti záporně již vzhledem k tomu, že podle § 122 a 125 nesp. říz. musí každá dědická přihláška, vyhotovená v předepsané formě, býti na soud přijata a k pozůstalostním spisům vzata, to i v tom případě, když si tyto přihlášky odporují, a že zákon v §§ 125 a násl. nesp. říz. stanovil zvlášť, jak jest postupovati při odporujících si přihláškách. (Rozh. víd. nejv. soudu č. 5376 Gl. U. n. ř.). Podle toho nepřisluší stěžovatelům, ať již jde o povolaného dědice neb o dědice vstoupivšího na jeho místo do pozůstalosti, právo ke stížnosti do usnesení, jímž byla smlouva uzavřená druhými spoludědici a jejich kupitelem o dědickém podílu schválena pozůstalostním soudem, neboť opatřením tím nebyla dotčena jejich práva jako spoludědiců.

Čís. 8873.

Kratší lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s. platí i v řízení o vyklizení a odevzdání věci najaté (podnajaté) nájemníku (podnájemníku).

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, R I 203/29.)

Žalobu o vyklizení a odevzdání výkladní skříně p r o c e s n í s o u d první stolice zamítl. O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání jako opožděné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.